

คำนำ

หนังสือ “หน่วยกู้หนัง” ฉบับนี้หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) กระทรวงวัฒนธรรม จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเผยแพร่ให้คนไทยได้ตระหนักถึงวิกฤติการณ์ของความเสี่ยงต่อการสูญเสียฟิล์มภาพยนตร์ ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรม เป็นงานศิลปะ และเป็นเอกสารทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในศตวรรษที่ผ่านมา

หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) เป็นหน่วยงานของชาติแห่งเดียวที่ทำหน้าที่อนุรักษ์ภาพยนตร์ ตลอดเวลากว่า ๒๕ ปีที่ผ่านมา ซึ่งยังเป็นหน่วยงานราชการในกรมศิลปากร เรียกว่า หอภาพยนตร์แห่งชาติ ได้ทำหน้าที่แสวงหาภาพยนตร์และสิ่งเกี่ยวเนื่องกับภาพยนตร์ซึ่งเป็นผลงานของคนไทยหรือเกี่ยวกับคนไทย เพื่อเก็บรวบรวม ซ่อมสแกนรักษา จัดเก็บ และนำออกเผยแพร่ให้สาธารณชนได้ใช้ประโยชน์

ในระยะ ๒๕ ปีที่ผ่านมา เจ้าหน้าที่หอภาพยนตร์ ได้เคยเดินทางตระเวนไปทั่วทุกภาคของประเทศ เพื่อสืบเสาะหาฟิล์มภาพยนตร์และสิ่งเกี่ยวเนื่องกับภาพยนตร์ สามารถรวบรวมภาพยนตร์และสิ่งเกี่ยวเนื่องต่าง ๆ ได้เป็นจำนวนมากพอสมควร แต่กระนั้นก็นับว่ายังไม่สามารถเสาะหาได้ทั่วถึง คาดว่ายังมีภาพยนตร์และสิ่งเกี่ยวเนื่องต่าง ๆ กระจายอยู่ในที่ต่าง ๆ อีกมากมายทั่วประเทศ

ในระยะสิบปีมานี้ หอภาพยนตร์ไม่ค่อยได้ออกสำรวจและเสาะแสวงหาภาพยนตร์นัก เพราะงบประมาณและบุคลากรจำกัด แต่มาบัดนี้ เมื่อหอภาพยนตร์ได้เรียกร้องให้ได้รับการปรับเปลี่ยนเป็นหน่วยงานของรัฐแบบใหม่ที่เรียกว่า **องค์การมหาชน** ทำให้สามารถของงบประมาณได้มากขึ้น หอภาพยนตร์จึงได้ทำงานด้านออกพื้นที่เสาะแสวงหาภาพยนตร์และสิ่งเกี่ยวเนื่องทั่วประเทศอีกครั้ง ประจวบกับในรอบสิบปีมานี้ ได้เกิดภาวะวิกฤติในวงการอนุรักษ์ภาพยนตร์ทั่วโลก กล่าวคือฟิล์มภาพยนตร์ กำลังจะกลายเป็นสิ่งที่พินสมัย เพราะเทคโนโลยีดิจิทัลได้เข้ามาแทนที่ฟิล์ม เกิดการทอดทิ้ง ทำลาย ฟิล์มภาพยนตร์ เพราะเห็นว่าหมดความจำเป็นใช้งานบ้าง เห็นว่าได้ถ่ายทอดฟิล์มเป็นสื่อดิจิทัลแล้ว ไม่ต้องใช้ฟิล์มอีก และที่สำคัญ มีความเข้าใจกันว่าสื่อดิจิทัลสามารถแทนที่ฟิล์มได้ และสามารถเก็บรักษาได้นานตลอดไป ซึ่งเป็นความเข้าใจผิด เพราะยังไม่มีการยืนยันว่าสื่อดิจิทัลจะอยู่ยืนนานเพียงใด นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้จากสื่อดิจิทัล ยังอาจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เพราะเป็นกระบวนการตีความจากรหัสความจำ อาจคลาดเคลื่อนทั้งจากเครื่องมือที่ใช้ตีความและจากเจตนาตัดแปลงแก้ไข

หอภาพยนตร์ ตระหนักในความไม่แน่นอน ไม่ยั่งยืน ของสื่อดิจิทัล ทำให้นึกถึงคติพจน์หรือคำเตือนสติของ หม่อมเจ้าสิทธิพร กฤดากร พระบิดาแห่งการเกษตรแผนใหม่ของไทย ที่ว่า “เงินทองเป็นมายา ข้าวปลาเป็นของจริง” จึงสร้างคำขวัญในการรณรงค์เมื่อสองสามปีก่อนว่า “ดิจิทัลเป็นมายา ฟิล์มนั้นหนาเป็นของจริง” คำเตือนสติของท่านสิทธิพรนั้น ชาวไทยหรือแม้ชาวโลกอาจไม่สู้ตระหนักนัก แต่เมื่อเกิดวิกฤติเศรษฐกิจการเงินโลกเมื่อสองสามปีก่อน ทำให้บริษัทการเงินยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่งของโลกล้มละลายสูญเงินเป็นแสนล้านในพริบตา อาจมีคนประจักษ์ในคำว่าเงินทองเป็นมายาบ้างกระมัง

ดังนั้น หอภาพยนตร์จึงจัดทำ “โครงการอย่าโยนฟิล์มทิ้ง” ขึ้น เพื่อรณรงค์ให้สังคมตระหนักถึงคุณค่าของภาพยนตร์และความจำเป็นในการอนุรักษ์ภาพยนตร์ โดยเฉพาะในภาวะวิกฤตในปัจจุบันซึ่งมีการทอดทิ้งฟิล์มภาพยนตร์ และเพื่อให้การปฏิบัติการช่วยชีวิตฟิล์มภาพยนตร์ได้ทันการ กระจกกระจง เร่งด่วน จึงได้ตั้ง “หน่วยกู้หนัง” เป็นทีมงานเจ้าหน้าที่ชุดปฏิบัติงาน พร้อมออกทำงานกอบกู้ฟิล์มภาพยนตร์ในพื้นที่ทุกแห่งทั่วประเทศไทย เพราะมีหนัง(ถูกทิ้ง)ที่ไหน เราไปที่นั่น ท่านทิ้ง เราเก็บ ท่านเก็บ เราช่วย

เพื่อให้ภาพยนตร์ที่คนรุ่นปู่ย่าตายายได้สร้างมาดูมา และที่คนรุ่นเราสร้างกันอยู่ดูกันอยู่ในปัจจุบัน ยังคงอยู่และตกทอดไปสู่ลูกหลานเหลนในอนาคต

หอภาพยนตร์คืออะไร

หอภาพยนตร์เป็นหน่วยงานของรัฐ ซึ่งคล้ายกับ หอสมุด พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ แต่เป็นหอสมุด พิพิธภัณฑ์ และหอศิลป์ ที่ทำหน้าที่รวบรวมจัดเก็บภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตลอดจนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ทั้งนี้เพื่ออนุรักษ์ไว้เป็นทรัพย์สินทางปัญญาและมรดกทางศิลปวัฒนธรรมของชาติ และ นำออกบริการให้ประชาชนได้ศึกษาค้นคว้าและชื่นชมหรือใช้ประโยชน์อย่าง สะดวกและกว้างขวาง ภาพยนตร์ เป็นสื่อแห่งการเรียนรู้ที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งของมนุษย์ และอาจยังให้เกิดปัญญาได้ ภาพยนตร์จึงอาจเปรียบดัง ศาสนาหอภาพยนตร์ก็คือวัด ซึ่งมีโรงหนังเป็นโบสถ์ มีพิพิธภัณฑ์เป็นวิหารหรือเจดีย์ มีห้องเย็นเก็บรักษาฟิล์ม เป็นหอไตร มีศูนย์ให้บริการค้นคว้าเป็นศาลาการเปรียญ トラใหม่ของหอภาพยนตร์ คือ ธรรมจักรภาพยนตร์ ซึ่งเปรียบดังธรรมจักร อันคลายหรือเผยแผ่สัจธรรมสำหรับมวลมนุษย์

ภารกิจของหอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน)

- ๑) จัดทำ รวบรวม ประเมินค่า คัดเลือก และจัดทำระบบทะเบียนภาพยนตร์และสิ่งเกี่ยวเนื่อง เพื่อเก็บรักษาไว้ เป็นทรัพย์สินทางปัญญาของชาติ และเป็นมรดกทางศิลปวัฒนธรรมของชาติ
- ๒) สร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์เพื่อปฏิบัติการและให้บริการอนุรักษ์ภาพยนตร์ ตลอดจนสิ่งเกี่ยวเนื่อง กับภาพยนตร์
- ๓) ศึกษา วิจัย ตลอดจนสนับสนุนการทำวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ และสนับสนุนให้มีการใช้ภาพยนตร์เป็น เครื่องมือในการทำวิจัยในสาขาวิชาอื่นๆ
- ๔) ให้บริการสาธารณะเพื่อการศึกษา ค้นคว้า และการใช้ประโยชน์จากภาพยนตร์ รวมทั้งสิ่งเกี่ยวเนื่องกับ ภาพยนตร์ ตลอดจนข้อมูลต่างๆ ที่หอภาพยนตร์มีอยู่
- ๕) จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ภาพยนตร์ในฐานะเป็นสื่อการศึกษางานศิลปวัฒนธรรม และการ บันเทิง และเป็นแหล่งให้การศึกษาเรียนรู้ของระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย และการศึกษาตลอดชีวิต
- ๖) จัดทำสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่เกี่ยวกับภาพยนตร์เพื่อเผยแพร่เป็นวิทยาทานและ ผลงานด้านภาพยนตร์ต่อ สาธารณะ
- ๗) เป็นศูนย์กลางข้อมูลด้านภาพยนตร์ ตลอดจนเชื่อมโยงข้อมูลด้านภาพยนตร์กับหอภาพยนตร์นานาชาติ สถาบันการศึกษา และหน่วยงานด้านภาพยนตร์อื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศ
- ๘) เป็นสมาชิกภาพและเข้าร่วมกิจกรรมกับหน่วยงานหรือองค์การระหว่างชาติที่ เกี่ยวเนื่องกับกิจการของหอ ภาพยนตร์ ทั้งนี้ ตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี

การแสวงหาของหอภาพยนตร์

ภารกิจการแสวงหาของหอภาพยนตร์ มีฐานะเป็นกลุ่มงานหนึ่งในสำนักอนุรักษ์ ของหอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) มีหน้าที่ สืบเสาะ ติดตาม จัดเก็บรวบรวมฟิล์มภาพยนตร์และสิ่งเกี่ยวเนื่องกับ ภาพยนตร์ โดยเน้นที่ผลงานซึ่งเป็นของคนไทยหรือของชาติ ตามแหล่งหรือสถานที่ต่างๆ ที่มีภาพยนตร์หรือสิ่ง เกี่ยวเนื่องกับภาพยนตร์หลงเหลืออยู่ เช่น ผู้ผลิตภาพยนตร์ ผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับภาพยนตร์ ผู้ใช้ ผู้ ครอบครอง นักสะสม หน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน ฯ เพื่อประเมินคุณค่า คัดเลือก ให้เข้ามาสู่ ขบวนการของหอภาพยนตร์ เพื่ออนุรักษ์ ทำเอกสารเครื่องมือช่วยค้น และนำออกเผยแพร่หรือให้บริการแก่ สาธารณะชนสืบไป

สมบัติและมรดกของชาติในหอภาพยนตร์

จากระยะเวลาที่ยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน หอภาพยนตร์ สามารถแสวงหาและเก็บรักษา ภาพยนตร์ต่างๆ ซึ่งจำแนกเป็น ภาพยนตร์ขาวโทรทัศน์ ประมาณ ๔๐,๐๐๐ เรื่อง ภาพยนตร์สารคดี ประมาณ ๘,๐๐๐ เรื่อง ภาพยนตร์เรื่องหรือหนังไทย ประมาณ ๑,๕๐๐ เรื่อง และวีดิทัศน์ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ เรื่อง สิ่ง เกี่ยวเนื่องกับภาพยนตร์ ได้แก่ บทภาพยนตร์ ๑๕๕ เรื่อง รูปนิ่ง ๒๓,๐๐๐ รูป ใบปิดหรือโปสเตอร์ ๒,๕๐๐ เรื่อง หนังสือนิตยสารหรือโฮว์การ์ด ๑,๐๐๐ เรื่อง หนังสือนิตยสาร ๑,๕๐๐ เล่ม แผ่นเสียง ๗๐๐ แผ่น วัตถุพิพิธภัณฑ์ ภาพยนตร์ ๑,๐๐๐ ชิ้น

ที่มาของโครงการ “อย่าโยนฟิล์มทิ้ง”

ปัจจุบันทั่วโลกมีหอภาพยนตร์มากกว่า ๑๕๑ แห่ง ในกว่า ๗๗ ประเทศ และหอภาพยนตร์เหล่านั้น ล้วนคือ ผู้พิทักษ์มรดกภาพเคลื่อนไหวของโลก นับเป็นภารกิจหลัก ซึ่งแต่ละแห่งอาจจะมีชื่อเรียกที่ต่างกัน เช่น ศูนย์ภาพยนตร์, ภาพยนตร์สถาน, พิพิธภัณฑ์ภาพยนตร์, หอสมุดภาพยนตร์ และหอภาพยนตร์ โดยชื่อต่างๆ เหล่านี้ล้วนหมายถึงหน่วยงานที่ทำหน้าที่คล้ายกัน แต่อาจจะต่างกันไปในรายละเอียด

สำหรับหอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) ของประเทศไทยนั้น นับเป็นแห่งแรกและแห่งเดียวในประเทศไทย ที่ทำหน้าที่เก็บรักษาและดูแลภาพยนตร์ของทั้งประเทศ และมีหน้าที่ซบซ้อ้นทุกมิติของหอภาพยนตร์ที่มี อยู่ทั่วโลก โดยหอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) ของประเทศไทย เป็นหนึ่งในบรรดาหอภาพยนตร์ ๑๕๑ แห่ง ใน ๗๗ ประเทศทั่วโลกที่เป็นสมาชิกของ สมาพันธ์หอภาพยนตร์ระหว่างชาติ (Federation Internationale des Archives du Film) (FIAP)

เมื่อปี ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวาระครบ ๗๐ ปีแห่งการก่อตั้ง สมาพันธ์หอภาพยนตร์ระหว่างชาติ ใน สถานการณ์ซึ่งถือเป็นวิกฤตการณ์ของวงการอนุรักษ์ภาพยนตร์ของโลก อันเป็นผลมาจากการพัฒนาของ เทคโนโลยีดิจิทัล นั่นคือสื่อดิจิทัลพัฒนาคุณภาพขึ้นมา แพร่หลายและมีราคาถูกลง การถ่ายทำภาพยนตร์ได้

หันไปใช้การบันทึกด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลแทนฟิล์มภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ก็เริ่มเปลี่ยนจากฉายด้วยฟิล์มไปเป็นโรงภาพยนตร์ดิจิทัล ฟิล์มภาพยนตร์กำลังจะถูกมองว่าพินสมัย เริ่มมีการทอดทิ้งฟิล์มภาพยนตร์ โดยเฉพาะภาพยนตร์เก่าซึ่งเจ้าของเห็นว่าหากถ่ายทอดเป็นดิจิทัลแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเก็บรักษาฟิล์มไว้ต่อไป แม้แต่พวกภาพยนตร์ส่วนตัวหรือหนังบ้าน ที่ผู้คนถ่ายเล่นกันในครอบครัว หากเจ้าของนำไปถ่ายทอดเป็นดิจิทัลแล้วก็มีกล่องทิ้งหรือทำลายฟิล์มทิ้งไปก็มี ในระยะสิบปีที่ผ่านมา ซึ่งถือได้ว่าเป็นยุคดิจิทัลแบ่งบาน ผู้คนปล่อยปละละเลยและทิ้งหรือทำลายฟิล์มภาพยนตร์ ทั้งนี้เพราะเข้าใจผิดว่า สื่อดิจิทัลสามารถแทนภาพยนตร์ได้และเก็บได้ถาวรตลอดไป

แต่คนทั่วไปไม่ค่อยรู้ว่า สื่อดิจิทัลอยู่ได้ไม่ยั่งยืนนานเท่าฟิล์ม และไม่อาจถ่ายทอดรายละเอียดจากฟิล์มภาพยนตร์ได้ครบถ้วน ภาพและเสียงที่ได้เมื่อนำไปฉายดูก็อาจไม่ตรงกับที่เห็นจากฟิล์ม อาจถูกแต่งเติมหรือแก้ไขปลอมแปลงได้ง่าย และปัจจุบันอุปกรณ์การเล่นและระบบต่าง ๆ ยังไม่เสถียร จะต้องอพยพข้อมูลกันทุก ๆ สามปี สมาพันธ์หอภาพยนตร์ระหว่างชาติ จึงออกแถลงการณ์เพื่อรณรงค์ให้ทั่วโลกรับรู้วิกฤตนี้ ด้วยการเสนอคำเรียกร้องว่า “อย่าโยนฟิล์มทิ้ง” ขณะเดียวกัน ได้จัดทำโปสเตอร์รณรงค์ เป็นรูปเครื่องหมายกากบาทสีแดง และเครื่องหมายอัศเจรีย์ มีข้อความเป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และสเปน ซึ่งเป็นภาษาทางการของสมาพันธ์ ใจความว่า “อย่าโยนฟิล์มทิ้ง หนังจะอยู่ยง จงอย่าทำลายมัน”

แถลงการณ์ แห่งวาระฉลอง ๗๐ ปี ของสมาพันธ์หอภาพยนตร์ระหว่างชาติ

อย่าโยนฟิล์มทิ้ง

ฟิล์มภาพยนตร์เป็นส่วนประกอบอันขาดไม่ได้ในมรดกทางวัฒนธรรมของเรา และเป็นบันทึกประวัติศาสตร์และชีวิตประจำวันของเราที่ไม่มีอะไรมาเทียบได้

หอภาพยนตร์ ทั้งที่เป็นองค์การสาธารณะหรือเป็นของเอกชน เป็นหน่วยงานที่รับภาระหน้าที่ในการแสวงหา ดูแลรักษา ทำบัตรรายการหรือเครื่องมือช่วยค้นและจัดให้ภาพยนตร์นั้นได้รับการใช้เพื่อการศึกษา ค้นคว้าและการชื่นชมโดยคนรุ่นเราในปัจจุบันและลูกหลานในอนาคต

สมาพันธ์หอภาพยนตร์ระหว่างชาติ (FIAP) และสมาชิกซึ่งประกอบไปด้วยหอภาพยนตร์กว่า ๑๓๐ แห่ง ในกว่า ๖๕ ประเทศ ได้ช่วยชีวิตฟิล์มภาพยนตร์ไว้ได้กว่า ๒ ล้านเรื่องในระยะเวลาเจ็ดสิบปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม สำหรับภาพยนตร์บางประเภท บางภูมิภาคและบางช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ อัตราการรอดชีวิตของฟิล์มภาพยนตร์เหล่านั้นเท่าที่ประเมินกันพบว่ามีน้อยกว่า ๑๐ % ของรายชื่อที่สร้างทั้งหมด

ในโอกาสแห่งการเฉลิมฉลองปีที่ ๗๐ ของสมาพันธ์ สมาพันธ์ขอเสนอข้อเรียกร้องใหม่แก่โลกว่า : **อย่าโยนฟิล์มทิ้ง** ถ้าหากท่านไม่มีอุปกรณ์พร้อมที่จะเก็บรักษาฟิล์มภาพยนตร์ไว้เอง สมาพันธ์และบรรดาสมาชิกทั้งมวลยินดีที่จะช่วยท่านด้วยการแนะนำหอภาพยนตร์สักแห่งหนึ่งที่จะช่วยเก็บรักษาฟิล์มให้ท่าน ภาพยนตร์เป็นวัฒนธรรมที่ไม่อาจหาไรอื่นแทนได้ และสามารถคงอยู่ได้นานโดยเฉพาะในมือของผู้เชี่ยวชาญ

ในท่ามกลางความเข้าใจกันว่าเทคโนโลยีภาพเคลื่อนไหวในปัจจุบันถูกขับเคลื่อนด้วยผลแห่งความก้าวหน้าของวงการดิจิทัล แต่สมาชิกของสมาพันธ์ ได้ตกลงใจที่จะยังคงแสวงหาฟิล์มภาพยนตร์และอนุรักษ์ไว้ในรูปแบบของฟิล์มภาพยนตร์ต่อไป ยุทธวิธีนี้จะมีส่วนช่วยพัฒนาวิธีการอนุรักษ์มรดกสื่อดิจิทัลโดยกำเนิด บรรดาสมาชิกของสมาพันธ์ขอผลักดันให้ใครทั้งหลายที่เป็นผู้สร้างและผู้ดูแลภาพยนตร์ ไม่ว่าจะมืออาชีพหรือสมัครเล่น ตลอดจนเจ้าหน้าที่รัฐในทุกชาติทำหน้าที่รับผิดชอบการรักษา มรดกภาพยนตร์ของโลก ให้ช่วยกันเดินตามภารกิจนี้

คำขวัญ “อย่าโยนฟิล์มทิ้ง” หมายความว่า จะต้องไม่ทอดทิ้งละเลยฟิล์มภาพยนตร์ แม้ว่าผู้ที่ถือครองฟิล์มอยู่ อาจคิดว่าเขาเก็บรักษาเนื้อหาของมันไว้ได้ปลอดภัยเพียงพอแล้ว โดยการถ่ายถอดภาพยนตร์ลงบนสื่อที่มีความคงทนกว่าเดิม หรือโดยการสแกนเป็นสื่อดิจิทัลในสัดส่วนความละเอียดที่เห็นได้ชัดว่ามีได้สูญเสียข้อมูลสำคัญอะไรไปแต่อย่างใด หอภาพยนตร์และพิพิธภัณฑ์ภาพยนตร์ ยึดมั่นในการอนุรักษ์ฟิล์มภาพยนตร์เป็นฟิล์มภาพยนตร์ ด้วยเหตุผลต่างๆ ดังนี้

๑. ภาพยนตร์เป็นได้ทั้งงานสร้างสรรค์โดยการกำกับดูแลโดยตรงของผู้สร้าง หรือมิฉะนั้นก็เป็นการบันทึกช่วงเวลาของประวัติศาสตร์ โดยช่างถ่ายภาพยนตร์ ทั้งสองแบบต่างก็เป็นประติมากรรมที่มีค่าสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของโลก ภาพยนตร์เป็นสิ่งที่จับต้องได้ และ “ตามนุษย์อ่านออกได้” ซึ่งต้องได้รับการดูแลอย่างระมัดระวังมากเป็นพิเศษ เช่นเดียวกับวัตถุพิพิธภัณฑ์ และโบราณวัตถุทั้งหลาย
๒. แม้ว่าฟิล์มภาพยนตร์เป็นสารประกอบทางเคมีและกายภาพที่เปราะบาง แต่มันก็เป็นวัสดุที่คงสภาพ ซึ่งอาจมีชีวิตอยู่รอดได้นับเป็นร้อยๆ ปี ทรายที่มันจะได้รับการเก็บและดูแลอย่างเหมาะสม การมีอายุยืนของฟิล์มก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่านานกว่าสื่อภาพเคลื่อนไหวที่ได้รับการพัฒนาขึ้นภายหลังฟิล์มอย่างเช่นวีดิโอเทปมาก ข้อมูลดิจิทัลมีค่าต่อเมื่อมันยังสามารถอ่านค่าได้ และสื่อหรือพาหนะที่รองรับข้อมูลดิจิทัล เป็นสิ่งที่เปราะบางทั้งทางกายภาพและการเสื่อมสลายทางเคมี ในขณะที่อุปกรณ์และซอฟต์แวร์สำหรับทำงานในการอ่านข้อมูลอยู่ในข่ายล้าสมัยหรือตกยุคได้ง่าย
๓. ฟิล์มภาพยนตร์เป็นสื่อภาพเคลื่อนไหวสำหรับการจัดเก็บในหอภาพยนตร์ที่เหมาะสมที่สุดในปัจจุบัน มันเป็นหนึ่งในบรรดาผลผลิตที่มีมาตรฐานและเป็นสากลที่สุดเท่าที่ทำได้ และยังเป็นสื่อที่สามารถให้ค่าความละเอียดอย่างสูง ข้อมูลที่บรรจุในฟิล์มไม่จำเป็นต้องอพยพถ่ายโอนเป็นระยะ และระบบการทำงานของเครื่องมือก็ไม่ต้องการปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ
๔. ฟิล์มภาพยนตร์ที่เก็บรักษาอยู่ในห้องเย็นของหอภาพยนตร์ นับเป็นต้นฉบับซึ่งสามารถถ่ายถอดเป็นสำเนาต่างๆ ได้ ใครก็สามารถใช้เป็นต้นแบบเพื่อเปรียบเทียบอ้างอิงว่าเป็นก๊อปปี้ใดๆ ที่มีอยู่ สมบูรณ์หรือไม่ เทคโนโลยีดิจิทัลยิ่งก้าวหน้าไปเท่าใด ก็ยิ่งง่ายที่มันจะถูกเปลี่ยนหรือแม้แต่ถูก

แก้ไขแต่งเติมโดยเจตนา อย่างไรก็ตามก็มีการแก้ไขโดยไม่เหมาะสมหรือการบิดเบือนโดยไม่ชอบธรรม
ที่อาจถูกตรวจจับได้เสมอโดยการเปรียบเทียบกับต้นฉบับฟิล์มที่เก็บรักษาไว้อย่างเหมาะสม

อย่าโยนฟิล์มทิ้ง แม้ว่าหลังจากที่ท่านคิดว่าจะมีบางสิ่งที่ดีกว่าตามมา ไม่ว่าจะเทคโนโลยีเกี่ยวกับ
ภาพเคลื่อนไหวอะไรเกิดขึ้นในอนาคต สำเนาฟิล์มภาพยนตร์จะเชื่อมต่อเรากับความสำเร็จและความถูกต้อง
แน่นอนของอดีต **สำเนาฟิล์มจะอยู่ยืนยง อย่าโยนฟิล์มทิ้ง**

เมษายน ๒๐๐๘, ปารีส (แก้ไข กรกฎาคม/กันยายน ๒๐๐๘)

กิตติกรรมประกาศ

แถลงการณ์แห่งวาระการฉลองปีที่ ๗๐ ของสมาพันธ์ ต้นฉบับร่างขึ้นในนามข้อเรียกร้องของสมาพันธ์
โดย อีซาซึ โอคาจิม่า ในปี ๒๐๐๗ จากแรงบันดาลใจของเขาเองซึ่งเคยเสนอไว้ครั้งแรกในปี ๒๐๐๕ ในถ้อย
แถลงเมื่อรับหน้าที่เป็นสมาชิกคณะกรรมการบริการของสมาพันธ์ ร่างได้รับการกล่าวโดยเดวิด ฟรานซิส และ
ได้รับการจัดลำดับโดย โรเจอร์ สมิธเจอร์ ด้วยคำแนะนำที่มีค่าจาก เปาโล เคคี อูสย, โรแบร์ โตเดอแลง, อีดิธ
คราเมอร์ และ พอล ริด ทั้งยังได้รับคำปรึกษาจากคณะกรรมการบริหารสมาพันธ์ปัจจุบัน ฉบับแปลเป็นภาษา
ฝรั่งเศสทำโดย โรแบร์ โตเดอแลง และเป็นภาษาสเปนโดยคริสเตียง ดิมิทรู

แถลงการณ์ได้รับการรับรองในหลักการโดยเสียงส่วนใหญ่ของผู้เข้าร่วมการประชุมใหญ่ทั่วไปของ
สมาพันธ์ที่ปารีส หลังจากมีการอภิปรายซึ่งได้รวบรวมเอาข้อเสนอแนะอันน่ารับฟังไปปรับปรุงให้ดีขึ้น และตั้ง
ข้อเสนอที่ได้รับการลงมติ ว่าแถลงการณ์นี้ต้องได้รับการอภิปรายโดยคณะกรรมการซึ่งแต่งตั้งโดยคณะ
กรรมการบริหาร อันนำมาสู่แถลงการณ์นี้ในที่สุด คณะทำงานนี้ประกอบด้วย เปาโล เคคี อูสย, โรเจอร์ สมิธ
เจอร์ และเอวา โอบานซ์ และแถลงการณ์ได้รับการตรวจสอบครั้งสุดท้ายโดย อิวาน ทูจิลโล, อเล็กซานเดอร์
ฮอร์วาท และมาเรีย บุสตามานเท

ปฏิบัติการ “หน่วยกู่หนัง”

ปฏิบัติการ “หน่วยกู่หนัง” เกิดขึ้นจากสาเหตุที่งานจัดหาได้ทำตามภารกิจหลักในการแสวงหาฟิล์ม
ภาพยนตร์และสื่อโสตทัศนในแต่ละวัน และเห็นว่าถ้าหากเรายังทำงานอย่างซ้ำๆ แบบนี้ในทุกๆวันฟิล์ม
ภาพยนตร์คงจะเสื่อมสลายไปก่อนเวลา ที่จะมาถึงมือหอพิพิธภัณฑ์เป็นแน่ ยิ่งในสถานการณ์
ปัจจุบันที่ผู้ใช้ประโยชน์ทางการค้าจากฟิล์มภาพยนตร์ เมื่อหมดความจำเป็นใช้งานจากฟิล์มภาพยนตร์แล้วมัก
ละเลย ไม่เหลียวแล และทิ้งขว้างหรือทำลายฟิล์มภาพยนตร์ทิ้ง ส่วนพวกนักสะสมก็อาจแสวงหาฟิล์ม
ภาพยนตร์มาครอบครองไว้เป็นสมบัติของตน เพื่อชื่นชมเป็นส่วนตัว เช่นฉายดูในหมู่มิตรสหาย แต่ฟิล์ม
ภาพยนตร์เป็นของบอบบาง หากเก็บไว้เฉย ๆ ไม่ได้รักษา โดยเฉพาะหากไม่เก็บรักษาไว้ในห้องเย็น เวลาผ่านไป
ไม่นานปีฟิล์มก็จะเสื่อมสภาพ ไม่สามารถนำกลับมาใช้งานได้และกลายเป็นขยะในที่สุด

ดังนั้นกลุ่มงานจัดหาจึงได้จัดทีมปฏิบัติการ “หน่วยกู้หนัง” ขึ้น เพื่อเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วในการไปช่วยเหลือฟิล์มภาพยนตร์และรับมอบฟิล์มภาพยนตร์ที่เจ้าของต้องการให้หอภาพยนตร์ดูแลรักษา หรือที่มีผู้พบเห็นว่ามีฟิล์มภาพยนตร์ถูกทิ้งตามที่ต่าง ๆ ให้ทันแก่เวลาก่อนที่มันจะเสื่อมจนไม่อาจรักษาไว้ได้ คือ ตาย

หน่วยกู้หนัง คงต้องอาศัยท่านทั้งหลายเป็นเครือข่ายคอยช่วยเป็นหูเป็นตาสอดส่อง ถ้าหากพบฟิล์มภาพยนตร์ที่ถูกทิ้งหรือกำลังจะถูกทิ้ง ก็ให้รีบแจ้งเบาะแสมาที่หอภาพยนตร์ เราจะได้ไปช่วยเหลือได้ทันเวลา เพราะฟิล์มภาพยนตร์นั้นเป็นมรดกวัฒนธรรมที่สำคัญของศตวรรษที่ผ่านมา ซึ่งเราต้องทำหน้าที่อนุรักษ์ไว้ เพื่อส่งต่อไปยังคนรุ่นต่อ ๆ ไป